

er nær nok til at tage Beslutning, og altsaa mere ere samlede for Diskussion — Sagen er jo ogsaa kun til 1ste Behandling — og det forekommer da ogsaa mig, at det kan være rigtigt sagt, at dette er et Samfundsemne, som i alt Fald er Diskussion værd og betimeligt, ligesom at det er et Forslag, som den ærede Forslagsstiller for saa vidt bør have Anerkjendelse for. Man siger, at Udgangen til Ægtepagter vil nedsette, hvad Forslagsstilleren tilsigter, eller i alt Fald gjøre dette Forslag overflødig, men det viser sig jo dog, at det er slet ikke Tilfældet. Jeg forstaar den ærede Forslagsstiller's Forslag saaledes — uden at jeg skal forbyde mig i Entelthederne af Lovforslaget — at det er hans Tanke, at herefter bør det være Blygt for Alle, som indgaa Ægteskab, i Forveien at sjaenke det Spørgsmaal en Overveielse, om de ville have Særformue eller blot Fællesformue, og hvis de ikke sjaenke det Spørgsmaal en Overveielse, saa er Særformue indført med det Samme. Nu er det vel saaledes, at de kunne sjaenke det Spørgsmaal en Overveielse; men det er en Undtagelse, at det sker, og skal en Undtagelse anvendes, saa anvendes Kritiken paa de forskjellige Slægtskabsforhold, paa Forholdene ved Giftermaalet o. s. v., saa kommer der i det Hele strax adskillige Hindringer for, at en saadan Overveielse finder Sted og endnu mere for, at den sætter Frugt i en Ægtepagt. Det er disse mange Hensyn, der gjøre, at Ketten til at indgaa Ægtepagt, selv gratis, ingenlunde kan stilles i Righed med de Krav, som Lovforslaget vil stille. Siger man: I skulle frivillig aflutte Ægtepagt, ellers træder Loven om Særeie i Kraft, saa vil det gjøre, at Mange blive mere beskyttede, end det ellers vilde være Tilfældet, alene af Hensyn til Skik, Brug og Omtale. Nu siger man for at styrke den Betragtning, at Ægtepagten kan erstatte en Lov i den Retning eller i alt Fald være en væsentlig Hjælp for den Tanke, Forslagsstilleren har, at Ægtepagter meget ofte indgaaes, man har endogjaa anført det Exempel, at c. 70 Mill. Kr. af Kvindens Formue er bleven baandlagt, saaledes at de ikke kunne røres. Men er det det, der er Lovens Hensigt, at faae baandlagt Kvindens Formue, saa at hverken hun eller Manden kan røre ved den eller bruge den? Nei! Et er at gaa den døde Veie, at lægge Midlerne ind under den døde Haand til Udlaan til tidsmæssig lav Rente, medens man ladet Kvinden sidde som en Jægl i Buret og nyde Renten uden Virksomhed, uden noget virkelig Erhverv, et Andet er, at der ved Særeies Indførelse gives Kvinden en Impuls til at fortsætte eller drive en virkelig

nyttig og indbringende Bedrift, ogsaa udenfor Børnepleien og de huslige Syssler, idet hun bruger sin Særformue, som hun vil. Disse to Ting kunne slet ikke sammenstilles, og den Brug, som min ærede Kollega for Kjøbenhavns 7de Valgkreds gjorde af det Exempel, virkede ikke opmuntrende paa mig, det virkede affrækkende, endogjaa i høi Grad affrækkende, thi det viser jo kun, hvilke Veie man i Reglen gaar, og Ægtepagter af den Natur, som det ærede Medlem for Præsts Amts 3die Valgkreds nys nævnte, ere vistnok hyderst sjældne. Den Anvendelse af Loven virkede kun paa mig som Lyst til at komme bort derfra, naar man ikke nu har anden Udvei end at baandlægge Konens Eiendom, saa at hun ikke kan bruge den. Jeg vil for Resten strax i samme Aandedrag indrømme, at naar de 70 Mill. vedkomme Kvinder, der ere opdragne i en høi Stilling, og som ikke have noget særligt Initiativ til at udføre det, ogsaa for deres Vedkommende almenmenneskelige Paabud: Den, der ikke vil arbejde, bør heller ikke have Jøden, er det maaske det Rigtigste, at de blive baandlagte, men for Kvinder af Mellemlklassen, for Størstedelen af de Kvinder, der allerede blive eller, som jeg haaber, herefter maatte blive opdragne saaledes, at de ved Selverhverv og nyttig Virksomhed menneffeligt talt selv kunne fortjene det Brød, de nyde, for dem tror jeg, at Baandlæggelsen er et slet Surrogat for den fri Anvendelse af Særeie. I Forbindelse hermed skal jeg udtale, at naar den høitærede Minister lige overfor det ærede Medlem for Præsts Amts 3die Valgkreds (Leth) yttrede, at naar der ved testamentarisk Bestemmelse blev tilstaaet en Kvinde en Gave med Paalæg om, at hun alene og ikke Manden maatte raade over den, traadte gjerne i Forbindelse dermed en Baandlæggelse, saa vil jeg jo gjerne tro det, og maaske ogsaa, at det kan være ligesom nødvendigt, for at den ikke skal komme ind under Mandens Raadighed. Men det er virkelig en sorgelig Gave, det er atter et Vidnesbyrd om, hvorledes Kvinden ofte bliver opdraget og iøvrigt er stillet. Naar vi nu tænke os store Midler, store Summer, med hvilke Kvinden virkelig bliver hjulpen i sine Formueforhold, og hvorigjennem hun maaske ogsaa kan hjælpe Manden til atter at komme paa Fode, og kun ved at bruge Renterne, saa taler jeg slet ikke derom, men er det derimod en Gave, som er tilfaldet en mindre Bemidlet, vil det jo være i høieste Grad beklageligt, om Baandlæggelse af den skulde være en Betingelse for, at Kvinden maatte bruge dem, uden at Manden sit fat derpaa. I mange Tilfælde kan en testamentarisk Gave